

HỒI 605

Mâu Thuần Chi Tranh

K

hấu Trọng cùng Từ Tử Lăng kinh hãi như vậy là cớ lý do, bởi vì đó chính là chuyện bọn họ sợ hãi nhất.

Lần trước đến Trường An tìm Dương Công Bảo Khố, nếu như bị bại lộ, đều có thể cùng với Cao Chiếm Đạo mấy người lập tức rút lui, nhưng lần này liên quan sâu rộng, từ Vinh Đạt Đại Áp đến mấy người Trần Phủ đều có dính líu, nếu truy ra đến cùng, ngay cả Âu Lương Tài mấy người của Bình Điều cũng không thể tránh khỏi họa.

Hiện giờ Lý Uyên đang lúc nghị kỵ Lý Thế Dân, có thể Lý Tĩnh cũng bị vạ lây, do đó bọn họ lúc này nhìn thấy Loạn Loạn ngoài cửa sổ, lập tức sợ run cầm cập, hồn phi phách tán.

Về phương diện giả trang lẫn trốn, bọn họ đã cẩn thận phi thường, dùng mọi thủ đoạn, không ngờ cuối cùng lại bị Loạn Loạn khám phá, điều tệ nhất là đến tận lúc này bọn họ cũng chẳng biết là mình sơ hở tại chỗ nào? Lại nghĩ tới Loạn Loạn có thể phát hiện ra, thì Thạch Chi Hiền chực chờ trong bóng tối cũng có thể tìm ra được.

Hai gã toàn thân lạnh toát, á khẩu vô ngôn, Loạn Loạn từ ngoài cửa sổ phiều diều bay vào, chẳng khách khí gì ngồi ngay xuống cuối giường, miệng tùm tùm cười nói: "Hai vị tình lang vẫn khỏe chứ? Các vị đã tính toán đến đâu rồi?"

Khấu Trọng chính diện hướng tới ả, hít sâu một hơi cố gắng trấn áp nỗi băn khoăn trong lòng, trầm giọng đáp: "Ngươi làm sao mà phát hiện ra bọn ta?"

Từ Tử Lăng thay đổi thế ngồi, hai mắt sáng quắc chăm chăm nhìn Loạn Loạn, thâm nghĩ biện pháp duy nhất bây giờ là hy vọng Loạn Loạn chỉ biết được mỗi kế hoạch "Tư Đồ Phúc Vinh", sau đó hai gã hợp tác bất chấp thủ đoạn, mạo hiểm giết người diệt khẩu, nếu không về sau nhất định sẽ bị ả xỏ mũi dắt đi. Gã chắc chắn trong lòng Khấu Trọng cũng nghĩ như mình, chỉ có điều gã không biết Khấu Trọng có thể ra tay tàn độc được không, nhưng biết chắc mình làm không nổi rồi.

Loan Loan khẽ nhướn mày, ung dung đáp: “Trăm vạn kế cũng có chỗ sơ hở, bậc trí giả tính toán ngàn việc cũng bị sai một việc, huống gì Loan Loan từ sớm đã biết mưu đồ của các người chứ.”

Khấu Trọng hai mắt lóe sáng tinh quang, rồi lại thu hết trở lại, ra vẻ chán ngán than thở: “Xem ra người không muốn nói ra bọn ta sai sót ở điểm nào rồi!”

Khuôn mặt kiêu diễm của Loan Loan chợt hiển hiện biểu tình phức tạp, u uẩn liếc sang Từ Tử Lăng một cái, rồi chuyển mục quang sang Khấu Trọng, dịu dàng đáp: “Hoàn toàn ngược lại, ta vốn không muốn nói ra, nhưng bây giờ đã đổi ý, quyết định giải trừ nghi ngờ của các người, để cho các người an tâm. Tin người ta một lần có được không? Cho dù các người có từ chối giúp đỡ ta, Loan Loan cũng không bán rẻ các người đâu.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại đổi ý đột ngột vậy chứ?”

Loan Loan dờ mắt nhìn ra khu vườn ngoài cửa sổ, khẽ cất tiếng than: “Khi nãy ta hí lộng các người, xem ra các người đều muốn ra tay giết người diệt khẩu phải không? Ta vào đây chính là đưa đầu vào miệng cọp, nhưng mà trong tình huống như thế này, các người vẫn không muốn hạ độc thủ với người ta. Người không phải là cây cỏ, sao có thể vô tình, Loan Loan đã bị các người làm cảm động rồi!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nghe vậy quay mặt nhìn nhau, lời nói của nàng ta không biết đâu là thật đâu là giả, cảm thấy bức bối khó chịu vô cùng, chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chỉ biết đợi chờ đồ tể ra tay mà thôi.

Loan Loan lại dịu dàng nói tiếp: “Chỗ sơ hở của các người chính là trên người của Thương Tú Tuần, đó cũng là chỗ sơ hở duy nhất, ta đoán rằng các người nhất định phải tìm nàng ta để giải thích, nhưng không ngờ người trung gian hòa giải cho các người lại là nhị công tử của Tống gia. Bám theo hần so với bám theo hai tên tiểu tử quỷ quyết như các người thì dễ dàng hơn nhiều! Lúc hần ra khỏi Thương phủ đúng là trong lòng tràn đầy tâm sự!”

Hai gã bây giờ mới hiểu ra, đúng là trăm vạn bí mật cũng có chỗ sơ hở, đồng thời cũng an tâm được một chút, bởi vì Thạch Chi Hiền không biết được chuyện xảy ra giữa bọn họ và Thương Tú Tuần, do đó không thể bắt chước Loan Loan ẩn mình cạnh hành quán của Thương Tú Tuần, đợi hai gã mắc câu.

Loan Loan thấy hai gã ngẩn người nhìn mình, thì khẽ mỉm cười nói: “Người ta sẽ không bán rẻ hai người đâu, cũng chẳng dùng chuyện này để uy hiếp các người, vậy thì Loan Loan còn có được ưu thế gì chứ? Nhưng có một việc hết sức quan trọng là ta thật không muốn về

sau các người nhận định ta là cừu nhân không đội trời chung, việc này thì quả thật là cực kỳ khó để mà giải thích."

Hai gã bắt đầu cảm nhận được thành ý của Loan Loan, đưa mắt nhìn nhau một lúc, Khấu Trọng nói: "Thấy người biết điều vậy, bọn ta cũng có chút hồi báo đáp lễ. Tối qua bọn ta ghé qua Doãn phủ, nghe thấy Doãn Tổ Văn cùng Văn Thái Đình của quý phái nói chuyện, Doãn Tổ Văn chỉ e cô nương khó quên được mối thù giết sư phụ, gây bất lợi cho việc thống nhất Thánh môn lưỡng phái lục đạo của bọn họ, nên đề nghị Bạch Thanh Nhi thay thế người. Văn Thái Đình nghe vậy thì rất đắc ý, lại nói Biền Bất Phụ, Tích Thủ Huyền hai người đều ủng hộ Bạch Thanh Nhi. Chỉ cần Thạch Chi Hiền có thể nhẫn tâm ra tay giết chết con gái, toàn bộ Âm Quý Phái sẽ thần phục Thạch Chi Hiền."

Từ Tử Lăng bổ sung thêm: "Doãn Tổ Văn nghĩ rằng chỉ cần bắt sống được người, thì hẳn sẽ có cách ép người giao ra Thiên Ma quyết."

Loan Loan sắc mặt bình tĩnh, mi mắt rũ xuống, lạnh nhạt: "Các người đúng là thần thông quảng đại, không ngờ lại biết được thân phận của Doãn Tổ Văn."

Khấu Trọng cười nói: "Cũng còn là vì lưới trời tuy thưa mà khó lọt!"

Loan Loan khóe miệng khẽ nhếch lên lộ vẻ khinh bỉ, mắng: "Cái gì là lưới trời? Cái gì là ý trời? Thái sử công ép người hiền Bá Di, Thúc Tề chết thảm, tay dính đầy máu tươi lại có thể chết yên lành! Y lại còn định ra luật cung hình tàn khốc, chẳng còn tính người, do đó lưới trời ý trời chẳng biết là thật hay giả đây! Nhưng chẳng qua là chỉ là mấy lời huênh hoang của những kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm đi lừa gạt bọn nô tài mà thôi."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra, chứ trong lòng không có ý gì, người chẳng lo gì đến việc bị mọi người rời bỏ, bốn mặt sở ca hay sao?"

Loan Loan hai mắt dán chặt vào Khấu Trọng, chậm rãi đáp: "Chúc sư phụ mất rồi, Loan Loan đã chẳng còn thân nhân, tại Thánh môn của chúng ta ai mạnh thì làm vua, chỉ cần giết chết được Thạch Chi Hiền, bọn chúng sợ ta còn không kịp, làm gì dám chọc giận ta chứ. Hiện tại quyết định cuối cùng nằm trong tay các người, nếu các người không muốn xen vào, ta sẽ phải tìm biện pháp riêng, nhưng dù sao vẫn không bán rẻ các người đâu."

Câu cuối cùng làm cho hai gã chợt sinh hảo cảm với nàng ta.

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng hỏi: "Lăng thiếu gia tính thế nào?"

Từ Tử Lăng nói: “Những chuyện ta đã đáp ứng, xưa nay chưa bao giờ không thực hiện cả.”

Loan Loan mừng rỡ ra mặt, run giọng reo lên: “Thạch Chi Hiền chết chắc rồi! Các người có kế hoạch gì không?”

Khấu Trọng nói: “Bọn ta hy vọng dựa vào một điểm cốt yếu. Có thể nói với người chúng ta đã biết hóa thân của Thạch Chi Hiền ở Trường An, do đó chỉ cần nằm yên đợi thời, đến lúc ép Thạch Chi Hiền vào đường cùng, bọn ta sẽ phục kích ở con đường thoát thân duy nhất của y, nhưng kế hoạch chi tiết thế nào đến ngay trước khi tiến hành bọn ta mới có thể nói cho người. Chắc giờ người cũng biết lý do bọn ta phải kín miệng lúc này, bởi vì có liên quan đến rất nhiều bí mật khác của bọn ta.”

Loan Loan gật đầu đáp: “Như vậy là hết sức công bình. Các người là người duy nhất Loan Loan dám tin tưởng vào lúc này, chẳng hề e ngại các người sẽ hại ta. Để thuận tiện cho hành động về sau, nô gia có thể tạm thời ở lại đây được không? Nơi này hoàn cảnh cũng không tệ, ta bảo đảm sẽ không bị bọn người hầu phát hiện.”

Nghe câu này của nàng ta, hai gã biết ngay nàng đã thông suốt toàn bộ đường đi lối lại trong Tư Đồ phủ rồi.

Khấu Trọng chau mày nói: “Người không có chỗ nào trú chân sao? Đợi đến khi triển khai hành động thì bọn ta sẽ tự động thông báo cho người.”

Loan Loan sắc mặt vẫn bình thản đáp: “Ta đương nhiên là có chỗ trú thân an toàn rồi, nhưng lại không dám nói với các người. Ai biết được quan hệ của chúng ta về sau sẽ phát triển như thế nào? Người ta chẳng muốn ngày nào cũng phải lo lo lắng lắng sợ bị các người gõ cửa quấy rầy đâu.”

Khấu Trọng cười nhạt đáp: “Đại tỹ cứ tự nhiên! Bất quá qua mấy lời của tỹ đã lộ ra mấy tin tức quý giá, hy vọng tương lai không bị bọn ta lợi dụng để đối phó lại với tỹ tỹ.”

Loan Loan liếc nhìn sang Từ Tử Lăng đầy hàm ý, rồi than: “Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính! Bây giờ người ta tứ bề thọ địch, chỉ có hai vị đây là người thân cận có thể tin tưởng được, đành phải lánh ở đây vài hôm để tránh nạn mà thôi.”

Hai gã hoảng lên, Loan Loan nhân nghe được chuyện bạn đồng môn âm mưu đối phó mình, cảm thấy nguy hiểm cận kề, nên không chịu nói rõ thân phận và chỗ trú thân của ả ta.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: "Còn có thêm một tin tức trọng yếu nữa, nhân tiện nói cho người biết, đêm qua Thạch Chi Hiền đích thân xuất thủ, chẳng những tiêu diệt Thiện mẫu Sa Phương mà còn xóa sổ toàn bộ đám người đi cùng nữa."

Loan Loan nghe kể không khỏi giật mình, mặt lộ vẻ ưu tư.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi lại: "Ai là Đại Tôn?"

Loan Loan liếc sang gã, trầm ngâm một lúc rồi than: "Nếu ta nói cho các người, thì chẳng khác nào đã phản bội lại Thánh môn!"

Khấu Trọng ha hả cười đáp trả: "Người còn chưa bì kịp về tiêu sái của Thạch Chi Hiền đâu, đêm qua hắn đã cáo tố với Lăng thiếu gia, Dương Hư Ngạn dường như là 'Nguyên Tử' con bà nó. Đại Minh Tôn giáo đâu phải là chi phái trong Thánh môn của người, đám người Thánh môn lại muốn đẩy người ra ngoài, người lại còn muốn ra mặt nghĩa khí với bọn họ sao, nếu cứ giữ tình trạng thế này, Khấu Trọng ta là người đầu tiên nhìn người không thuận mắt đó."

Loan Loan cười nhẹ nói: "Dương Hư Ngạn cùng Đại Minh Tôn giáo chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi, Đại Minh Tôn giáo muốn mượn Dương Hư Ngạn giúp bọn họ đứng vững ở Trung Nguyên, còn Dương Hư Ngạn thì thêm thường Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh của Đại Minh Tôn giáo, song phương vì lợi ích mà kết hợp, do đó cái gọi là 'Nguyên Tử' chỉ là danh xưng chứ chẳng có ý nghĩa thực chất nào. Dương Hư Ngạn vĩnh viễn không thể nào gia nhập vào Đại Minh Tôn giáo, Đại Minh Tôn giáo cũng không chịu coi Dương Hư Ngạn là người của bọn họ."

Khấu Trọng biết khó mà moi ra được tin tình báo hữu dụng từ miệng Loan Loan nữa. Nhìn ra thấy mặt trời đã ngã về tây, sợ trễ mất giờ hẹn với Thương Tú Tuần, bèn cười nói: "Tối nay sẽ đến tìm tỷ tỷ bàn chuyện tiếp, bọn ta hiện giờ còn có chuyện quan trọng phải làm, Loan mỹ nhân xin hãy ở lại nghỉ ngơi cho khỏe nhé!"

Đôi mắt mê hồn của Loan Loan yêu kiều liếc sang gã một cái, rồi nói: "Người ta cũng bận lắm, sáng mai gặp lại!" Nói đoạn đẩy cửa sổ phóng ra ngoài.

Loan Loan rời khỏi rồi, hai người đưa mắt nhìn nhau, đây là phúc hay là họa, đúng là không sao mà biết trước được.

Lúc này Lôi Cửu Chỉ cùng với Hầu Hi Bạch tiến vào, nhìn về mặt của hai gã, bèn lấy làm lạ hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao các người miệng há hốc chẳng nói tiếng nào thế kia? Chẳng lẽ là cãi nhau?"

Khấu Trọng than: “Bọn ta khi nãy đang bàn đại kế Tru Hương, lại bị Loan Loan phát hiện ra, không đeo bộ mặt đưa đám thế này mới là lạ đó.”

Lôi Cửu Chỉ cùng Hầu Hi Bạch lập tức biến sắc mặt.

Từ Tử Lăng giải thích xong rồi nói: “Sự tình chưa đến nỗi cạn tài ráo máng, nhưng chúng ta phải điều chỉnh kế hoạch lại một chút.”

Lôi Cửu Chỉ cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi, gật đầu nói: “Rút lui thì cũng có rút lui hoàn toàn hay rút lui một phần, ta sẽ đi tìm Tống gia thương lượng, không để hấn có thời gian nghĩ vớ nghĩ vẩn.”

Từ Tử Lăng kêu giật hấn lại, nói: “Cái vật đó có đầu mối gì chưa?”

Lôi Cửu Chỉ cười ha hả đáp: “Đừng quên ta là truyền nhân của ai, sáng mai sẽ nói rõ đầu đuôi được không? Hà hà.” Cười xong rồi đi ra ngoài.

Hầu Hi Bạch ngồi xuống giường đứng vào chỗ Loan Loan ngồi khi nãy, nói: “Chỉ cần chúng ta còn có thể rút lui, ta bảo đảm Loan Loan sẽ không dám bán rẻ chúng ta đâu, chuyện đó đối với nàng ta trăm hại mà không có lợi nào. Nhân tiện hỏi luôn, các người đối với chỗ ẩn thân của Thạch sư phụ là hoàn toàn chắc chắn, có phải không?”

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói: “Không nắm chắc được đủ mười phần, phải xem ý của ông trời gia thế nào thôi.”

Hầu Hi Bạch cười khở lắc đầu nói: “Các vị có phải thấy tiểu đệ phiền phức lắm phải không?”

Khấu Trọng cười nói: “Không phải là phiền phức, mà là mâu thuẫn. Bởi vì dùng thanh mâu sắc bén nhất đâm vào lá thuẫn bền chắc nhất, thì sẽ dẫn đến kết cục mâu gãy thuẫn tan, chẳng còn mâu còn thuẫn, thì chẳng còn phiền phức gì cả. Mâu thuẫn của huynh chính là sư phụ Thạch Chi Hiên, đối với huynh vừa có ân vừa có thù, cứ phân lão nhân gia hấn làm hai phần, rồi thẳng tay giết sạch, thế là thiên hạ thái bình, đúng là một chuyện cực kỳ đơn giản.”

Hầu Hi Bạch phá lên cười nói: “Tại hạ không dám nghe huynh giảng giải nữa, nhờ Tử Lăng chỉ điểm họa đạo cũng giống như võ đạo, đã sớm an tâm thoải mái rồi, chỉ là sợ các huynh trúng phải mưu gian của Thạch sư phụ, không cẩn thận thì sẽ bị ông ấy đánh trả lại. Ngoài ra còn phải chú ý rằng các huynh cùng với Loan Loan dù có biến thành thanh mâu sắc

nhọn nhất trên đời này, nhưng Thạch sư phụ khẳng định là lá thuẫn kiên cố nhất, từ trước đến nay chưa từng bị ai phá vỡ được.”

Từ Tử Lăng nói lái sang chuyện khác: “Hai chuyện đó đã lo đến đâu rồi?”

Hầu Hi Bạch đáp: “Ta từ đầu đã tìm Lạc Nhận, nhưng người hầu nói nàng ta đã bị Trương Tiếp dư triệu vào cung, e rằng phải ở lại mấy ngày, sao mặt các huynh lại trở nên khó coi như vậy?”

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Đó rất có khả năng là hành động đầu tiên để đối phó với nàng ta, huynh nhập cung có gặp được nàng ta không?”

Hầu Hi Bạch lắc đầu đáp: “Ta nhập cung cầu kiến Trương nương nương, thái giám hàng đầu của nàng ta là Trịnh công công nói nàng ta đang hầu Hoàng thượng chơi cờ, đã không kiếm được Lạc Nhận, đương nhiên cũng không có cơ hội nghe được chỗ cất giấu Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ.”

Từ Tử Lăng nói: “Đêm nay chúng ta nhập cung, nhất định phải tìm cách liên lạc với Lạc Nhận.”

Khấu Trọng nói: “Tại sao lại lánh nhẹ tìm nặng chứ? Đêm nay Lý Uyên không phải là thiết yếu chiều đãi mỹ nhân Trường chủ sao? Trầm Lạc Nhận nhất định cũng sẽ tham dự, chúng ta mời mỹ nhân Trường chủ đưa tin cho Trầm Lạc Nhận là tiện nhất.”

Hầu Hi Bạch chột la lên: “Trề rồi! Lúc ta rời cung, không ngờ lại gặp xa đội của Thương Tú Tuần nhập cung, nàng ta cũng hạ màn nói với ta hai câu, ôi!”

Hai người nghe giọng của gã, biết là mấy lời này chẳng phải tốt đẹp gì, đưa mắt nhìn nhau chẳng biết nói sao.

Hầu Hi Bạch hạ giọng: “Nàng ta nói không trách các huynh nữa, nhưng về sau hai người đừng tìm gặp nàng ta làm gì. Lúc nàng ta nói thì ánh mắt lộ vẻ đau thương vô hạn, tỏ vẻ bó tay chẳng biết làm gì được nữa.”

Khấu Trọng cười khổ: “Huynh nói toàn là tin xấu, chẳng biết có tin nào khiến người ta khoan khoái chút hay không?”

Hầu Hi Bạch nói: “Ta không muốn nói tin tức tốt cho các huynh sao? Chỉ tiếc là mọi việc không như ý mình, thủ vệ trong Hoàng cung rõ ràng đã được tăng cường, ta vào cung thì bị Vi công công đích thân theo sát, làm ta không dám hỏi thăm ai về chuyện bức họa quý,

nói cho cùng ta cũng là đồ đệ của Thạch Chi Hiền, Thạch Chi Hiền lại vừa ra tay giết chết mấy người Sa Phương, Lý Uyên sao mà không đề phòng ta được chứ.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Vi công công là người thế nào?”

Hầu Hi Bạch đáp: “Vi công công theo hầu Dương Kiên thời Cự Tùy, sau đó theo hầu Dương Quảng, lão đứng đầu bọn thái giám, võ công cao nhất trong cung. Dạng dễ bị giết thì lão cũng ở Giang Đô, bằng võ công phá vây chạy ra ngoài, tự mình đầu nhập dưới trướng Lý Uyên, được Lý Uyên cho coi sóc trong cung, thái giám lớn nhỏ đều dưới quyền quản lý của lão.”

Khấu Trọng nói: “Trong tình huống như vậy mà có thể phá vây đào tẩu, người này quả thật là có bản lĩnh, bọn ta đã từng đến Giang Đô gặp Dương Quảng, hình như đối với người này chẳng có ấn tượng gì.”

Hầu Hi Bạch đáp: “Vi công công là người kín đáo, đó cũng chính là điểm mà Lý Uyên thích lão nhất. Võ công của Vi công công là do Dương Kiên đích thân huấn luyện, gánh trọng trách bảo vệ cho Dương Kiên. Nói thẳng ra, nhìn từ đầu đến chân của lão ta cũng chẳng thấy lão có điểm gì đặc biệt, đúng là có bản lĩnh chân nhân bất lộ tướng, cũng làm cho người ta cảm thấy lão thâm bất khả trắc.”

Từ Tử Lăng bèn than: “Vũ Văn Thương, Vu Sở Hồng, Vi công công, thêm vào mấy vị tiền bối danh gia đều xuất sơn giúp đỡ Lý Uyên, chúng ta vào cung nếu lỡ bại lộ hành tung thì chết chắc rồi.”

Khấu Trọng đáp: “Đêm nay nhất định phải nhập cung, lúc đó thì phải tùy cơ ứng biến mà thôi!”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, quay sang nói với Hầu Hi Bạch: “Hi Bạch huynh có thể ra tay tra xét giùm một chuyện, xem coi Lý Mật có chính thức xin phép Lý Uyên rời khỏi Trường An hay chưa.”

Hầu Hi Bạch đáp: “Chuyện này thì khá dễ dàng, ta lập tức đi lo ngay, tối nay gặp lại!”

Hầu Hi Bạch đi rồi, hai gã ngồi trầm ngâm không nói gì.

Từ Tử Lăng trong lòng cảm thấy hết sức bất an, khả năng Loan Loan bán đứng bọn họ tuy không nhiều, nhưng cũng làm gã cảm nhận được nguy cơ phía trước.

Chẳng hạn như với nhân lực của Thạch Chi Hiền, thêm vào y đã biết Từ Tử Lăng đang ở Trường An, nhất định chỉ cần nhìn qua một cái là đã biết ngay Thái Hành Song Kiệt là gã và Khấu Trọng, do đó không thể để cho Thạch Chi Hiền có được cơ hội này.

Điểm gay go nhất là Thạch Chi Hiền nhất định sẽ tận lực tra xét xem mục đích bọn gã đến Trường An là gì, đêm qua đã cảnh cáo rõ ràng, nếu còn không chịu ly khai Trường An, thì đừng trách y hạ thủ bất lưu tình.

Do đó trước khi chuyện này xảy ra, gã nhất định phải giết chết Thạch Chi Hiền. Vấn đề là bọn họ không biết được bức họa quý đó ở trong buồng ngủ của Trương Tiếp dư hay là trong thư phòng của Lý Uyên? Chuyện này vẫn chưa biết chắc, đành phải thụ động chờ đến lúc Lý Uyên triệu Thân Văn Giang kiểm tra bức họa mà thôi.

Lo lắng của Hầu Hi Bạch không phải là không có lý, nếu có gì sai sót, bọn gã phải nuốt hận ở Trường An, chẳng còn hy vọng gì nữa.

Thạch Chi Hiền đúng là có thủ đoạn và tài trí thông thiên.

Giọng nói của Khấu Trọng chợt vang lên: "Người đang nghĩ gì đó? Chau mày chau mặt, làm ta nghĩ đến bộ mặt của người về già như thế nào."

Từ Tử Lăng chán nản thở ra một hơi, hỏi ngược lại: "Người thì đang nghĩ chuyện gì?"

Khấu Trọng chăm chăm nhìn vào mũi chân, lắc đầu nói: "Nhất định chuyện ta đang nghĩ khác hẳn người. Ôi, ta đang nghĩ trận chiến ở Lạc Dương thua cũng chẳng oan uổng gì, ta đúng là đáng thua, sự cao minh của Lý Thế Dân đúng là khiến cho người ta khiếp sợ. Y chọn tháng sáu khởi binh, Tống Khuyết vừa nghe tin lập tức điều động quân đội, nhưng đến tháng mười mới tạm xong, lúc đó đã chớm đông, không tiện dùng binh, do vậy phải đợi sang năm mới ấm áp hoa nở mới xuất phát, Lý Thế Dân lợi dụng thời gian chín tháng đó công hãm Lạc Dương, lại xóa sổ Bành Lương thành bình địa, con bà nó, thủ đoạn của tên tiểu tử này thật ác độc."

Từ Tử Lăng nói: "Hy sinh vô vị chẳng có ý nghĩa gì, vì sao không lui về Lĩnh Nam, trước tiên bình định phía Nam, rồi vượt sông tiến lên?"

Khấu Trọng nói: "Đó không phải là biện pháp mà Khấu Trọng ta muốn làm, thua là thua thôi, nhưng nếu thắng thì phải thắng cho oanh oanh liệt liệt. Đề nghị của Lăng thiếu gia có thể giữ mạng cho ta, nhưng lại bắt ta một khoảng thời gian dài ở thế bị động, lẩn lẩn tránh tránh. Lý Thế Dân cũng chẳng cần phân thắng bại với ta ở chiến trường, chỉ cần Ba Thục hàng Đường, thì nhà Đường đã nắm trọn phía bắc Đại Giang rồi, chúng ta có thể giữ

được phía Nam là may mắn lắm. Làm sao ta có thể nhẫn tâm nhìn thấy Trung thổ tiếp tục bị chia làm hai mảnh Nam Bắc, để cho Đột Quyết thừa cơ đánh vào. Một là ta thống nhất Trung Nguyên, hai là Lý tiểu tử lấy được thiên hạ. Do đó ta quyết định tử thủ Bành Lương cho đến lúc viện binh của Tống Khuyết đến nơi. Chuyện này ta sẽ một mình gánh lấy, người không cần phải dính vào trận quyết chiến sinh tử giữa ta và Lý tiểu tử đâu.”

Lúc này đã đến lúc Lôi Cửu Chỉ dặn phải đi đến Thượng Lâm Uyển rồi.

- o O o -